

afskrift

Skrifteligt anförande af Pater Königsmann
i Sorbysala, aflemnadt till undertecknad
t. f. Visitationen, under Visitationen i Sorb-
ysala kyrka den 27 Januarii 1844.

I följ af Pastor Sjellens anmaling, att
skriva, på det Allmänheten måtte komma i
Kännetag om vår verkliga (tillstånd) samt om
flera omständigheter, som tilldrag sig i närva-
rande månaden af Sodomitiska tillstånd, gif-
ves anledning, att i oakt af falllighet, de
korsta stunder, marthas bräna drifkraft tillä-
tes, i Jesu namn teckna följande.

Si jag sänder till Er Profeter och vise af Skrif-
telse. Matth. 23: 34. Men Herrens Kristus för-
klarar desamma. Afledes, huru de skola emotta-
gas, säga de: somliga af dem skolen i dögra...
Andras förklarar de förste våra fadane, som
predika af den Heliga Andas blotta ingivelse, och
tagatt icke ritas skriften, eller genom andra exempel,
vidare säga. Han: Fadane äro de höjste af bäste; de
äro vise och kunna afren göra andra vise, författa
skrift och utlägga henne, nemligen de föreställa
mycket genom liknelser och bilder, samt förklara det
gamna. När nu den helige Ande genom fadane
straffar Verlden för synd: hvad under, om Jesu Profe-
tia om dens fullbordad? Hvad som icke sker i gräns
värk och gärning, sker fullkomligt med oss och hjerta.
Och Verlden och hennes köttfägen vise, tycks väl icke
vida mera, och bättre förstå allting än fadane drage
konsterna och galningar, som de ofta få keta.
I Sorbysala Saken har allt detta afren Pater-
stiftligen tilldragit, i närvarande namn minne.
Men desse och de, som genom dens skrift förde ifrån
mörkret till ljuset, ifrån Satans magt till Gud,
blifva vanligen skildra från andra anmärkningar
jinnade, med den betänksamma benämningen, att

att vi kallas ny Läsare; en benämning hvil-
ken frider emot gamla förhållandet: Vi som
alltid nyttjat de gamla, i Sveriges rika antag-
na Läs af kyrkobäcker, samt vår gamla Läs-
den utgått skrifver, af de gamla af tite Efterättel-
se i allting ställa; såsom bondläsning, morgon af
afte Rönar. m.m. De andre, som kalla äro som af
föregångit sig utgå, samt 1593 år, i Upsala, af Kong-
skaj, Riksfens Råd af frändes samfällighet (fattale)
Beslut, med ett ord, och det gammal är, och blott i
tids det nytt är, både i Läs och i Läsne; i alle hand-
syndiga Verldes Läs och i förhållanden. Desse Läs i
jämförelse deremot nämna de gamla eller äldre.
Hvad vises att, nämnet ad trost emot baskoffskheten.
Hvad flukt då vara för Läsning; i de afrija omkommer,
som ligger i Hemlighetsfulla egenskaper. Dock ligger
ingen något på nämnet, men blott betrakta,
Huru ogrundadt det är. Men om man dermed
ville förstå blott det ena flaket, såsom äro i
för gamla födelse, och naturliga tillstånd, un-
der Syndens och Satans makt, samt det, och de an-
de såsom uppfälle (och) lösgjorda från Synden, befr-
ade från Satans makt, och tyranni, genom de i
ne af af Läsne tron, som äro visat för flukt
i ny härskare af Läsne, bevisande sig i heligt
af Gudfruktigh Läsne. då vare benämningen
occuldet förklarad. — Men hvad är nu den
nya härskare af Läsne Läsne Gudfrukt-
tigheten som bevisar? Men den, att allid
gå: Kyndig, af den bevisat den allmänna Guds-
tjänsten? Eller deruti, att på flukt är allid
bevisat Jesus kärleksfulla affskedsmått, till
heller Rata barnen der till admittens? Men
fruktat af dess nya Läsne den visat, att
man gäller de så kallade oafstiga Läsne
Rönar. Eller deruti, att de alla allid flukt

dågs bænner, utan åfrån några Prester detta
gömd, och ogilt förklara, hvad de göra? Vidne
synes det vara en flått barnsig undergifvenhet, vis
som en föräldran och en förmyndare, och skanna
ofta i bittra tårar. Huru besynnerligt framlägg
Jesus kärlek och laghet för, när man oförsonligt
förbannas och fördöms munnen till helvetet, ja
afren Böcker, som tyckas rent af blott framställa
alla Kristnarnas läror, och äro af de lärde och hög
gillande, och allra antagare. o. p. v. Synes icke
allt detta vara idel olydnad i synnerhet emot
3:de af 4:de Boken, emot Jesus befallning till
Sakramenternas nyttjande, och kärlek emot Na-
man, och drifligt kärleksloft bedömande om Böcker,
m. m.

Med god otvifvelaktiga skal man icke kunna
härpå sluta, att sadane äro genförtiga affällen-
gor och föregående upordsmän. m. m. Och de
som sadane dräger, hvilket vanligt sker med
hjärtat och tungan pilor, det är icke underligt,
att de mena sig göra Gudi en tjänst dermed.

Men att samma Kristne skola försmädeligen
begärda, att man skulle skall tyckas sig lifva skä-
lig orsak, det bör ingen tveka uppen, som tror Gud
i sitt ord vara sannfördig.

Orsakens till upmanade förhållanden
bör bevisas; ty gemensamt beiffrande af allra
Gudsord skapas för grund af 3:de Boken, och bör icke
försummas, hvar vi flitigt vinlägga oss om, att
kunna tillgripa, hvarhänne vi kunna,
för att gemensamt betrakta Guds rena ord, och
sela Sabbatdagen använda, till Guds ords läs-
de och hörande, till Præd och Läsning. m. m.

Allt vi icke brukar Jesus heliga Mattnad Sakra-
menterligen, eller vilja låta vara som de till
admitteras, desto är orsaken alldeles icke

den, att vi Jesu högtidliga ljudning der till förakt-
te; men sedan ligger hos den, som äro fattig af sin-
nens af tjänare. att gifva dem ^{att} mat; rättan-
tid, men del samma icke göra, utan ^{att} dricka med
de druckna. Hvad en färdig ondt tjänare veder-
färas skall, när Herren kommer, villens enath. Mt. 24:
50. 51. - På samma sätt förhåller det sig med de
som, den är liberal, som i annat nödfall, hjälpe
förrätta. Ty vi anse lärdomen i de nya antagna icke
för Christi, derföre vilje vi, som nämligen Christne dem
intet besöka att beställa. Ty den, som delaktig är af
Babels färd, för afren af dets plågor, ja! angs
icke som Herrens bröda och lydnis för, som berade
var Herrens röst allena, men icke främmande.
Joh. 10: 8. Hvad skiljaktigheten emellan Boon och
Förvaldas beträffas, är det en egen skaplig följ
af Jesu lära: Mt. 10: 38. Hvad det vidkommer,
att fördöma människor, är lagens egentliga försmål.
Om vi talas, kan tale, som Guds ord, och Guds
ord fördömas alla opärligförelse, ja göra afren
nämligen Christi. De omilda omständigheterna
vänder, följa af tronens egen skap, som icke bör
stillatigande afren: de psykiska, som ^{angående} de-
vian. - Här borde väl flere med ^{tydligt} skäl kunna
invända af jag: med färdig fraga förbe-
nanden, vilja de förgylta sina demdriftiga
företag, liksom som inga andra vara Christi,
in färdig invändare befunden. o. p. v. hvilken
invändning ~~utan~~ ^{utan} trisfel allmänheten utan
trisfel tycks kunna besvara. - men att ja
sollunda bevisa Christendomen verkligt be-
skaffenhet, der den består icke blott i ord, utan
i kraft. är följaktligen icke möjligt. Ty det gick
Herrn Jesu afren ja. Förfäres kunde han
bevisa Kapalamus lära, att han var Kristus,
om hvilken skriften ja ^{enligt} of ^{öfverflödigt}
ritenad. och den de väl hade sig bekund.

men vor
äfrer be
Skraften
visjor
Maffin
lifaktij
ikke m
Som fy
hvilke
de kl
gjorde,
Ja "K
land," tro
olfrer
and af
eritnile
lige an
Bonde
tury l
äfrer
23, af
eritnes
det ikke
tanker
de på,
det vi
bor m. C
Jag m
phonie
i elpro
om för
7:12. De
de by
Själ be
sann
en sjä
Jamm
linus e

men vore liberal de bittrafte dets utbragene, både
öfver hvarens af hans efterföljare; de ansågs sig af
Skiftens innehåll hvar skuldig ordfakt det sed.

visserligen är flere vittnesbörder om Läsares och
Skiftens i Gudsfrämmande, som vifva Christendomen
lifaktighet bland dem, skunn skinn delar bland dem,
icke med fulla alfnar i bibel från Jerobeam, Naboth
som funder, jag menar de nya Läs- och Ryktoböcker,
vilka kommit det andeliga Israel, att funder. - af
de blivne vittnesbörder, som jag seto, af äro allmän
gjorde, äro de 34 brefven i andeliga Annen från
Ja kallade Läsare, fördela bland allmoget i Norr-
land, tryckte i Falun 1848.

Öfver Någon Blad till Historien om Läsare
and affeande fattad på de inre Heling Lund
vittne, författade af A. G. Sjöström; samt Christ-
liga Annmärkingar, författade af N. D. Eriksson,
Bonde i Edna, By under Kulea Loken, af Nordst-
ens Lagen, i hvilka annmärkingar vi alldeles
öfverstympna. Ut i Nordiska Ryktoböcker, No
23, af den 16 November 1842, meddelas följande
vittnesbörder tryckes, som jag åtminstone för mig
det icke förmodad, men Elmen vifva, att han
tänker af vägar icke äro färdiga, vora. Men: affe-
de på, hvad som der på tydligt färdig orätt bestämning
det vi på vinga skata det lura, der Läsare äro
bor m. m. Derom vore mycket, att nämna. Men
jag måste i enfaldig förståttning andraga de
phoni Exempel af Läsare om Läsare, Tengel
i Skriftta Genomgången 6. af 7. Capitel, of Lute
om förklaras ibland annat: för Epistel 2. af 11
7:12. Det vore mindre synd, af öfverstad utbota
de kyrkor, som vore en ordfakt, kvargenom en
Själ blifva förförd, skunn der är meningen till en an-
nan villfarelse. Men till hvilken villfarelse
en Själ blifva förförd, är skatan lika stor. I 17: 8 af
Gamla Testamentet står Läsare: kunn icke Evange-
lium vorder ned förskedd, der är en Uppmärksam Skö-

kovard, en mycket mindre syndare, än en färdig
Predikant, och skickshuset ike på fröjdeligh, som en fä-
dan kyrkan. Flere dylika vittnes bevis, kunde lätt
andragas, som jämta hvad anförts är, blottligen be-
visat, att, om lärarn ike är Guds rena Evanger-
lium, så är intet anseende till själfrs huset. Ty
på hvad nam som kändes, men i bone älskades Her-
ren, hos som försäkrade oss om förskälpen. För att ut-
veta den skadeliga villfarelsen om kyrkans värd-
samt som i katesis anförde Predikant, 14: 2, att det vore
Predikante, både, döpte och föräntade ad, hvad som
hörer till den Allmänna Guds kyrkan; Gemenhet beg-
yer är, men blott 4 dagar i Tempel(?) men, eljest på
flera årtiåriga ställen. Johannes Döparen känd
allting i Tempel. Äroftarne börde allting i Tem-
plet (?). Att deras predikant och gromål, mera fruk-
as mytha skaffade, än som eljest i Tempel kändes,
är intet enigen trifull anskaffad. De första
Christne kommo och tillfamnade, twänfaldigt de
kunde till Guds ord höras och sakramentet
nes brukande. o. s. v. dock likväl ike så, att
man bli föraktade kyrkan. Nej! det är alldeles
des ike vi affisat. Ty det är en Gudeligh och
Christelig inväntning, som Guds affisat deri är,
att själens flöda till andeligh luf befördrag. Thun-
det ike flöda, utan mensklighet i andelig mat-
fördrag, som verkligen är som Tempel och Bo-
ning, der fräges ike heller Gud efter spika träd och
Staden, utan befäller alla fly färdig kyrkan, den
Lärarn i flöde befärdig. Ty Gud bor ike i de tem-
pel, som med händer gjorda är. Därlig säges: veta i ike
att I äro Guds Tempel, och att Gud ande bor i eder?
Vilken som Guds Tempel fördrag, honom skall Gud
fördrag; ty Guds Tempel är heligt, vilket I äro. Och
äta: I äro befärdas Guds Tempel, såsom Gud sag-
gar vill bo uti dem. men. Den anförde Tempel eller
kyrkan, (hvad man vill kalla dem,) som den kallas

Visfar
än en
kärnf
Joh. H
Garnaf
ne, D
äro alle
hvad ky
en för d
äro, de
ji här a
med h
(Jadom
förstata
Gudlig
för tid,
någon
prakti
hela rke
men!
man vit
för; men
kanda vi
niffen
niffen
holöfe
förel på
att Jefe
en men
gering
vare Gu
förkom
syns
att men
kandig
der men
vi det
utvåg
befärdas
Garnan
der förbe
till la

Visserligen den prisvärde Fudren vida flera områden,
än om dem, hvilka med händer gjorde ås. Vår gamle
Kärsfaders dötter anför i sin Epistel till oss 9:14 af
Joh. 4, att tiden om ås Kommen till att begå, inte en
Gorufalen, ej heller på bergen, utan i andan af fanningen
ne. Derfammåtides videns: men det folk, som har Kristi
ås alle frömmen af ingen lag underkastade, i funderat
hvar kyrkostat anför. Derföre är Tempel eller kyrkian
en för dem, inte förordnad till sin; ty de säga inte: här
är det, der ås. Ja folke Profeten Psalmen 134:1
ja här är Kristus, men finnes honom i det Tempel, som
med händer byggd är. Tror det inte jagas han. Sika på
(Jagom för jagat är) att man tillvalde Psalmen 134:1
förstått, men alldeles inte dertill blindt bunden vara, då
Gudlig lydnad vägrar. Eum det ofta beteckning gör
ja till, som i förfrående Predikning 14 heter. För Predika
ningens fulla med villfarelsen af djefla lördom, hålles en
praktiska bevisning, men Gud ord finnes inte herberge i
hela Rhetoriken, der det kan föras.

Men det skulle väl anse vara ett rydligt missförstånd, om
man ville mena, det djefla lördom nu finnes i Israels
Kor; men om man med Andan af Skriften klara bevisning
kan de rifa motståndet, vore det väl. Eo, som kändes
nissan, och Djefvulen och, att förföra och bedraga men-
niskan, med väl, det kan med falsk frihet ljug gör de
holde, kort sagt från all Gudlig lydnad: (den kan inte
för på egenrättfärdighet, ännu mindre) föregifvande
att Jesu förtjenst är ja fullkomligt gällande, fastän
en människas lifet i hvarjehanda Plaster och Kätt
geringer, trofvar kan dem, och som kan uti ingen lydnad
vare Gud Skyldig. När människans åter gesom Gud
förekommande med en fäktets framman väkkes,
synas Alltid Satan, att hindra människan, från
att med en lifvande tro omfatta Jesu för en full-
komlig Frälsare af alla fullbordade, utan påbör-
da människans den lydnad kan är Gud Skyldig, och
när det fattas i des förekommande, är inget som
utvåg är varda fördömd. Af samma besvaren
beskrives ja väl djefven, som förhörd asten vore, när
Satan första gången Psalmen 134:1 Nattnader, ty
der förbindes den troende i Jesu Rättfärdigheten
till dagens människans innehåll, och det förstås

af hela församlingen, som tillika med det oöfaktiga
vitnet sammetet, på somedag skall vittna emot dem
som det gamla, ike fullgjort. I jämförelse horemod skall
ju den, som är utan tro, thestamt vara ledig från lagen
af med konens intet hufva att betrakta, alldeftundt
tron föregifves vara den gamla, som destill förbindes.
Är ike detta en i Faraullen väl infäppt djefla lörd,
då verk jag intet. - men om det; hufvudsaken är
rätt, hvilket: Nya Handboken befinner, hwartid är
Christus då kommen? Skriften säger, att förlofja dem,
som vorder lagen vora, och den som undfår konens,
som fadan, her äfron den förmän i tron; men den
som undfår konens föfom till dages bindande jag verk
ike, hvad den, som undfår Christus föfom bindande till
Lagen, skall med tronem utvätta.

De Allena förlofjas ifrån Lagen, som tro, och dem
trognom är ingen lag fatt. Ja! den trogne är dödför
Lagen. Men skall då tron, vara den gamla, som destill
förbindes? Månligen föfom skuldighet. Fast de vilja
med diktade förlöfningas intyg, att meningens ike
ja är, fast klla inrättningen gifves det ja tydligare
tillkänna; och i synlighet, eld som följer efter de
afgifna löften i förnämde förhörd att, der Gud, de
närvarande, ja sammetet oberog, till vittnen, emot
dem, som afgydde löften brutit. Ho är nu den samme
som all detta i själva verket kallik? Vis nu är
finnes, att han det brutit, hwadän då? Christus sa-
ger: den der tro, han skall vord falig, men som tron
en föregifves binda till lag skyldighet, de samma
äro alltså nu bruket, och domes oullkonligen bestamt
affagd, ja måste det vara till Helvetet utan Röd; det
hjelper ej annat. Senak är, att ja litet, som Elden är
vitans vörma, ja litet kan tron vara utan kärlek,
men som vörman är en följd af Elden, ja är kärleken
af tron. Således är det en stor skilnad emellan det,
som är en följd eller frukt af tron, ~~af det~~ och en
skyldighet, hwartid tron katas förbinda.

Kuttym förlöfnes äfron Epistelen till de Galates
sidan 260, och säges bland annat: derfore måste man
först af framför Allting våra löften, som föreställes
Christum, af gifves konens närvarande, att den som
tro. När de nu gemens tron hufva omfattat konens

ja emf
Christi
Hästen,
derfor
genom
anda, i
välgon
med sig,
ett g
gjort, ja
bör g
här ak
fösta
vald
dekom
var fö
vet till
vi lof
där
kalles
Libra
bilver
skloke
bindel
ställe,
Om det
Görme
Nöring
Göta
Om G
Skola
Men
den, m
lign
vara i
fanditen
eff
ett vid
af hvad

Jä undfå de att den Heltige anda för den samman
Christi skall. Därefter börja de, att älska Gud och
Nästan, göra och andra goda gerningar; och vidare:
derför är den Allena en rätt lag som görare, som
genom tron på Christum har undfått den heliga
anda, och begagnar Älska Gud och tjena nästan med
välgerningar. Således kallas Tron görare och
med sig, som försök gör den, som skall göra lagen till
ett godt bröd. Vis således brödet försök är godt
gjort, ja följa och frukterna därefter. Ett godt bröd
bär goda frukter, m.m. Vidare lärer i samma för-
hållande, att människans skall med rättvarden för-
stå sin gifna löften och försäkringar, vilka är
sak och Jesu dära då han säger: detta är min
lekamen och blod, utgifven och utgjutet till synda-
nas förlåtelse. Hvarf kan ej visas, att det är utgif-
vet till försäkrings bevis till fullgörande af hvad
vi lofat.

Detta ingalunda vår mening, att människans fri-
kallas från den lydnad, men är Gud skyldig. Men
liberal är det orätt, och vi ej medgifva, men
liberal vår människans af inbillnings själv-
klökhet vilja af löften försäkrings göra lag för
bindelser; Utan hvat och ett vi vara på sitt rätta
ställe, och efter Guds eget ord ordning och anvisning,
om det eljest skall vara en Gudetlig lara, som de
gärne Christne skola antaga, och kallas till af
Nåning af. Men ofta förstår den falska lärans
göra gift vrb, men på jistone vnder de visandes
om Gud i sitt ord är somfördig, då kan sägas: Alle
skola dörande vorda, som af villfarelse öns förstå.
Men vore, att minna på oss dörelsen, som om elttas-
den, men som det utspiliga finner, afhandla i Christ-
liga anmärkning, må den, som inte självviljande vill
vara i villfarelse, här förminna besändligt be-
färdheten. Vi kundersaken i lara är af Guds be-
stämmande ha egenförelä, att af Christen och mores, af
ett nödoförbund tillfärdas och lagförbindelse tillfärdas,
och hvad som vidare finner, samman, vilket allsammans

Kyrkohandboken försvann. Är då icke rättvis och till-
börlig, att Christen för denna aflägsna, om de annars
skola finnas, troga i Jesu efterföljd.

Härnäst invändes: om något är orätt, så är ingenting,
som är rätt. man för ju profven Allting, och behåller
det godt är deri. Till juor här på ena antagas, hufvud-
en förklaring öfver Epiſtolen på Påſka dagen, om
fördegen. 29. yde med flere paragrafer, der han bland
annat säger; att om något orätt eller skadligt blif-
ver införskt: ett stycke eller artikel, då är frakt
Allt Alldeles förderfadt, och Christen bortvisat.
och videne: ty en sådan början tränges ju in och gripes
om bring sig Allt videne, till dels och de stycken
som annu äro oförfälsade, blifva till inget
nytt, och öfver den hufvud förderfadt, som för var ren.
videne härnäst må i samma predikan af flera ställen
läsas. Hic vites af Pauli språk om förderfadt och
hufvud förderfadt och skadligt det är, att antaga
en blandad lära. På annat ställe yttras han
följandes: ja äro öfver de alle förbannade, som
håra af antaga en sådan lära.

Om man ännu fortsätter af påstas, det Apostolens ord: präst-
ner Allting, och behåller det goda, icke ger den ofalldiga
Någon profvings rättighet: afseende på ettkenne-
de Religion, Bådet, så förstå vi det så, som nu till ex.
då fråga är om Kyrkohandboken, att vi nämligen
profva och jämföra den gamla med den nya "i Guds
ords ljus och i Trones öfverensstämmelse". (Så göra
vi öfver med Andra Böcker, som man smär var iure
afstyngelse vill tvinga af, att antaga). Hvilken ders
vi då finna vara rätt, den antages, och den som är
orätt flys och förkastas. Ty vi anse oss icke räddige
att tvärken Andra eller upprätta förskilt Kyrko-
ordning; men för att undvika Allt oegent, och
gifva anledning till oräkneliga ordningar och
partier, nyttjome vi gamla Allmant antagna Kyrko-
bo och Läs böcker oförändrade, hufvud Menst.

Sion
Boken men
ter och
En, chr
Sallsk
huvud
vi: i all
annärke
nämligen
kraftig
avdelt
då man
hastig
Utvär
Där, v
tillväx
De pra
voro da
nen in
och jag
smot
lärda
gamla
snart y
tryck
ord
rätt af
ning och
ver. H
dergiss
öfver
flig h
förhåll
mitt
är, ing
smot
can de
Huart

Sion gamla och nya Sångar, den Heliga Skrift,
Boken med Titeln "en Ropandes Röst", med flere smärre Skrif-
ter och Höcker.

En, christelig trosbekännelse, utgifven af Sjöfartens
Sällskapet i Skellefteå, författad af Gerhard Ger-
hardson i Burträsk och Bygdöle. Med den samma äro
vi i Alleting af enaförda Bekännelse, skuren med några
anmärkning, om huru vi äro komne till omvändelse,
nämligen att ibland oss upväcktes några, som med en
kraftig och lifgjivande andans drift, predikande ganska
värdeliga (hvarom jag i början af denna Skrift nämde)
då många stormade i Synda groar, och några enfor-
kraftigt nya födelsens verk. - men som djefvulen
upväckte och hvad han kunde, för att hindra Guds
Verk, och försvara sitt rike, hvarigenom Guds rikets
tillväx beklagligen ganska mycket förbinderade.
De kraftigaste medel Djefvulen dertill kunde nyttja,
voro de som för varit omvände, men åter i Synda som-
nen inslunnade; de äro vår tids Judar, som hjälpe hata,
och afven ägga hedningarne, nemligen de obrogne
smot Janna Christna, utom hvad han genom Skrift-
lärda och Pharisäer kan afstad komma. Att nyttjades
gamla Nyrteohandboken är oss icke medgifvet. Ty
 snart jaggot alle, både höge och läge veta af-
tryckeligen påminna, att man bör vara, allt men-
skligt
ordning ordning ordning, för Herrens skull. Detta är ganska
rätt och medgifvet, att det ^{bor} så vara; ty det är Guds Befall-
ning och enligt fjärde Budets lärdom, som loftet med sig
äro. Huru är då nådigare, än att hvi vara lydig och en-
dergifven. Jo! så länge deras Bud med Guds ord och tron
öfverensstämmer; men då fråga är om lärarnas (huru vänd-
sig handtering vidkommer, är om den all lydnad (lydig) då är
förhållandes till annat; ty ingen skall tro, lefa eller dö i
mitt Ställe. Jag anseste själv göra nåd för mig. Samt
är, ingen öfverhet är, utan af Gudi. Dertill ha jag fäster
smot öfverheten, som fäster sig smot Guds Skickelse
som de som fästa sig smot, de flöta på en dörr af sig.
Huru är nu vi otidiga? Men skroffene fäde till

sine förmån: man måtte mer lyda Gud än människor, och
 Luthers förklaring i sin Epistel Postilla 96:10, jagande: "man
 förbannad vore att lydnad till nederta Helvetet, som är öfverhelt
 tene, Fader och son, och kyrkone ja lydig, att han
 är Gud otydig" Huru ykale vi dete oss? Om vi lyde öfver
 motvillig skuldetsfata, som strider mot vår inre öfvertygelse, ja är
 fruktens vord, att en Gud som lydnad är förbannad till nederta
 Helvetet, och Gud otydnad bevisat, då vi äro fullkomliga och
 klarligen öfvertygade, att såsom för de befalle oss antaga
 iker är Gud rena ord och Evangelium. Förbeudet om att gam-
 la Handboken nyttjande, da denna af Christelig öfvertygelse och
 välmening vid förfädda förrättningar begäres, som betänksligt
 då det ingifves är bevisat, att den gamla Handboken är falsk och
 villfarande. Innehållen den det rena Evangelium, hvar för
 skall den, då till bruk förbudas?
 För några år sedan begärde Pastor Conrad Grönlund a
 våra vägnar af Consistorium, att få bruka gamla Hand-
 boken vid kyrkliga förrättningar, men det nekades. Sen-
 efter författade vi, lagfästligt en bineskrift i samma ända-
 mal, för att underdåligt ingifvas till Kongl. Majst, men
 nämde bineskrift var ej framkommit, ehuru den är 2
 gånger afstämmd. Om våra kyrkor begärda kunde
 rösta edra kyrkor, som vare förmån ären, Runder och mör-
 ligt nekade vår angelägen afstämmande, alldeles som
 var alla dagar. En gång i måla alla Herder, för öfver-
 den Jesus göra ned, kunde de först han på, då förbe-
 rande af människoförbud, ike löres usafäta några
 om de försumma sin egentliga kallades plikt, som i
 symmetri är, lund Christen hade till Petrus: för min
for.

Anmärkning.

att i denna Skrift Luthers förklaringar och Lardons
 äro ofta åberopade af ike blotta Skriften, det till förfallet
 den, att många förklarar Skriften efter eget tycke, och för-
 sum den färdigaste Skrift förklarare antaga vi Luthers
 ty han har i helsta verket bevisat bevisat sig vara
 den öfvermått Jesus Christen genom i lif och död.

Entligheten med den af mig i kyrkan den 27de Januarii
 till Prosten Lestadius ingifna original afhandling, med
 undantag af några rättelser och tillägg till, menningens
 förtydligande, hvilka rättelser afse på mig nu godkän-
 nas, erkännes och betygas. Öhrnes i Solfjelle
 den 31 Januarii 1844.

Pehr Konegs for.
 Nämndeman af Vikenbygdens i
 Öhrnes By af Solfjelle Socken.